

Šopek Marijinih čednostij.

VI. Ljubezen do bližnjega.



akor je sv. cerkev odločila mesec maj češčenju Marijinemu, tako je mesec junij posvečen češčenju Jezusovega presvetega Srca. Na podobah je to sv. Srce obdano od plamenečega ognja. Ta ogenj razodeva Zveličarjevo neskončno ljubezen do nas. Za nas je trpel Odrešenik grozne bolečine, za nas je umrl najbolj strašne smrti, tako, da je prelil zadnjo kapljico svoje svete krvi. Za nas je ostal v zakramentu sv. Rešnjega Telesa, za nas se daruje pri sv. maši. Poleg Jezusovega Srca pa nobeno srce ni tako ljubilo ljudij,

kakor jih je ljubilo in jih ljubi Marijino srce. Marija nam je vzgled najpopolnejše ljubezni do Boga. Marija nam je pa tudi vzgled najpopolnejše ljubezni do bližnjega.

Kako lepo je kazala to čednost že v svojih mladih letih! Sv. Ambrož pravi: „Marija ni bila nikdar mračnega obraza, nikdar predrznega govorjenja. Kdaj je le s pogledom razžalila stariše? Kdaj je prišlo do najmanjše nejeдинosti mej nje in sorodnike?“ Iz njenega življenja nam sv. evangelij pripoveduje zlasti dva zgleda velike ljubezni do bližnjega. Ko je šla svoji teti Elizabeti povedat veselo sporočilo, katero ji je bil angelj oznanil, se ni precej vrnila, ampak je ostala pri teti tri mesece in ji je stregla, kakor dekla. In v Kani na Galilejskem je bilo njeno dobrotljivo srce precej žalostno, ko je videla, da je revnim, pa dobrim svatom zmanjkalo vina. Prosila je pomoči svojega božjega Sina in izprosila od njega, da je s čudežem pomagal v potrebi.

Ljubezni do bližnjega pa Marija ni samo izvrševala v življenju, ampak jo razodeva posebno še sedaj v nebesih v korist nam, ki nas je na gori Kalvariji pod

križem sprejela za svoje otroke. Kaj ne, otrok, bolj te nihče ne ljubi kot tvoja mati? Čudovito je, kar stori mati za svojega otroka.

V Florenci na Laškem je nekdam ušel lev in letal po mestu. Kdor ga je videl, je naglo bežal pred njim; le neko malo dete se je pri vodnjaku še dalje igralo, ker niti ni slutilo, v koliki nevarnosti je. Pa ravno na



tega otroka plane lev, ga zgrabi z nogo in vrže ob tla, kakor da ga hoče raztrgati. Vse je mislilo, da je otrok izgubljen. Kdo bi si upal bližati in otroka iztrgati iz levovih krempljev? To bi bilo iti prostovoljno v smrtno nevarnost, brez upanja, rešiti dete. In vendar se hipoma odpró neka vrata in z neznansko hitrostjo plane iz hiše mati otrokova in z neustrašenim pogumom se

zakadi v leva, da bi rešila svoje dete iz kremljev. Od vseh strani ji kličejo z oken, naj varuje vsaj svoje življenje, saj otrokovega itak ne more rešiti. Toda materina ljubezen ne posluša tacega sveta in se ne dá motiti, marveč z nadčloveškim pogumom se začne boriti z levom in se junaško bori tako dolgo, da mu krvaveča iztrga svoje dete, ter miruje šele takrat, ko vidi svojega ljubega otroka v varnosti.

To je storila mati za svojega otroka. Marija pa nas bolj ljubi, kakor more mati ljubiti svojega otroka, in to ljubezen tudi vedno razodeva. Kakor nas njena ljubezen, ki jo je izkazovala do bližnjega, dokler je bila na zemlji. opominja, da jo posnemajmo, tako nas njena ljubezen, ki jo sedaj izkazuje, nam svojim otrokom, sili, da se s popolnim *z a u p a n j e m* k njej zatekajmo v vsaki potrebi. Ona pomaga v dušnih in telesnih potrebah.

Slavni učenjak *Albert Veliki* se ima le Mariji zahvaliti, da je dosegel toliko učenost. Njegovi bogati stariši so ga poslali v Padovo v samostansko šolo, da bi se tam temeljito izučil. Toda Albert ni mogel skoro kar nič napredovati, čeravno je bil zelo priden, ker je bil jako trde glave. Vsled tako počasnega in slabega napredovanja so ga sošolci zaničevali in zasmehovali. To vedno poniževanje in nagajanje ga je tako užalilo, da je sklenil zapustiti šolo in samostan. Ta sklep izvrši neko noč, ko je bilo prav zelo temno. Na ubežnem potovanju pa se mu prikaže ljuba Mati božja in mu obljubi, da bode od Boga prejel dar učenosti in modrosti. Ker jo je vselej tako zvesto častil, mu je izprosila to milost od Boga. Zato naj se le vrne nazaj v samostansko šolo v Padovo. Mladenič stori tako. Z neznansko lahkoto in temeljitostjo napreduje sedaj v vseh človeških vedah. Nikdar ni pozabil, da mu je Marija izprosila to posebno milost.

A. Stroj.

